Ч. 263. Четвер 13 грудня (30 падолиста) 1906 Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудня.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоі“.

Передплата у Львові в аґенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциі:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациі. — З делеґаций. — Австро-Угорщина а балканьскі держави. — Події в Росиі.

Наради комісиі реформи виборчоі в палаті панів викликують занятє в широких політичних кругах головно тим, що ведуть ся тайно і до публичноі відомости дістають ся лише поодинокі подробиці. О скілько звістно, більша часть бесідників обстає при плюральности і при жаданю зреформованя палати панів. Остаточно що стане ся, не знати, бо о скілько звістно рішаючим буде завтрішнє засіданє. З правительственних кругів впевнюють, що в повнім засіданю ухвалить палата панів реформу виборчу без змін.

В субкомітеті для достав для армії австрийскоі делеґациі вела ся дальша дискусия при участи пп. Міністрів рільництва і торговлі і уложено внесеня, які на нинішнім повнім засіданю войсковоі комісиі поставить референт ґр. Клям-Мартініц. — Комісия справ заграничних угорскоі делеґациі відбула вчера засіданє, на котрім п. Міністер заграничних справ бар. Еренталь відповідав на деякі інтерпеляциі і давав поясненя в справі заграничноі політики. Комісия по переведеній дискусиі ухвалила цілий буджет заграничних справ.

В своій бесіді про заграничне положенє, виголошеній в буджетовій комісиі австрийскоі делеґациі, яку подали ми онгди в скороченю, звернув бар. Еренталь головну увагу на взаємини між Австро-Угорщиною а балканьскими державами. І зовсім справедливо. Вже саме ґеоґрафічне положенє нашоі монархіі і єі безпосереднє сусідство з балканьскими державами вимагає тоі бачности з боку міністерства заграничних справ. Наша монархія має незвичайно важні інтереси політичні й економічні на Балкані, а крім того від умов у Мірцштеґу обняла наша монархія вкупі з Росиєю в порозумілю з европейскими державами задачу мирного уладженя відносин в Македоніі, котра єсть справдешним вульканом небезпечним для европейского мира. А позаяк Росия від японьскоі війни і внутрішнього розладу зовсім знесилена і не може своіх сил звернути в ту сторону, отже ціла згадана задача, упала майже виключно на плечі Австро-Угорщини. Бар. Еренталь обговорював у своіх виводах ту задачу реформацийну в Македоніі і треба зазначити, що п. Міністер не представляв тамошних відносин і осягнених там нашою монархією змагань в рожевім сьвітлі, лише вказавши на свого рода поліпшенє відносин македоньских, висловив також потребу терпеливости і обережности.

З великим признанем підніс бар. Еренталь становище Болгариі і заявив ся горячим прихильником тоі балканьскоі держави, котра впрочім у своім дотеперішнім політичнім житю має неодно завдячувати прихильности нашоі монархіі.

На жаль, не могли уложити ся тепер ще такі взаємини з Сербією, котра стала огнищем неприхильних змагань супротив Австро-Угорщини, а ті неприхильні змаганя виявили ся наглядно в цловій униі, яку Сербія намагала ся заключити з Болгариєю, щоби тим способом шкодити економічним інтересам Австро-Угорщини. Для Австро-Угорщини яко сумежноі держави не можуть бути байдужними взаємини з Сербією. Австро-Угорщина не думає зовсім про якенебудь нарушенє самостійности Сербіі, але не може того забути, що з усіх балканьских держав Сербія найбільше повинна бути зобовязана Австро-Угорщині. Досить згадати лише видвигненє Сербіі на ступінь королівства, охорону перед болгарским наіздом, коли тимчасом Сербія майже ніколи не зважала на інтереси Австро-Угорщини. Сербія повинна тямити, що она богато могла би утратити при недостачі прихильности Австро-Угорщини і бар. Еренталь натякнув на те виразно,

---

7)

ПОБЛИСКУЮЧЕ ВІКНО.

(З німецкого — Ф. Клеменса).

(Дальше).

Тепер отворив він очи — довкола него була ще темнота, крізь отвір в горі падало перше слабе сьвітло настаючого дня. Нараз стануло єму перед очима єго положенє і він наляканий схопив ся. Чув вже, що голова єму свобіднійша і що єго енерґія назад вернула. Осторожно, мацаючи правою рукою довкола себе поліз він рачки наперед. Уйшов так лиш кілька метрів коли рука єго шукала вже по воздусі. Осторожно вернув він назад на давне місце. Найліпше було, щоби він сидів тихо таки на тім самім місци де був і чекав аж розвиднить ся.

Зразу мучив єго страх що за пізно буде ратувати ся. Але поодинокі підслухані слова розмови приходили єму щораз більше на гадку і пригадали єму, що фальшівники задумували вернути назад аж в неділю по полудни о четвертій годині. Аж до тоі пори мав він досить часу ратувати ся, бо нині був лише що четвер.

Щораз глубше і глубше усував ся сумерк, чорна пітьма єго окруженя робила ся зразу темна, а відтак переміняла ся в щораз яснійшу сіру. Вже виділи ся перед ним в невиразних зарисах стіни дебри. Вижидаючи нетерпеливо, коли зовсім розвиднить ся, задрімав знову. Коли пробудив ся, побачив вже ясне сьвітло дня. На споді дебри було, що правда, ще досить темно, бо сьвітло сонця не могло добути ся до вузькоі глубини, але все-таки було досить ясно, щоби можна все розпізнати.

Досить було одного гляненя, щоби позбавити нещасливого всякоі надіі. Годі було й подумати, щоби з сеі вязниці можна втечи. З трох сторін окружали єго чорні, пятнайцять до двайцять метрів високі скалисті стіни, що піднимали ся простісенько в гору мов мури, лиш від півночи видко було в дебрі прогалину, а якраз при самім єі краю лежав детектив. Вихилившись понад край глянув він у глубоку безодню в споді. Наляканий відступив ся назад, перебута небезпечність зблідла перед ново відкритою. Нігде не було видко виходу хиба ще лиш в гору, а по тих твердих мурах могла хиба лиш муха вилізти на гору. Правда, що він мав ужиско, до котрого був привязаний, а на гладкій стіні були деякі щилї і вистаючі скали, але ніхто не міг би аж до тоі висоти підкинути ужиско.

Єго взяла ся розпука і він ляг на землю та пустив очи стовпом. Голод і спрага зачинали вже єму докучати а не мав чим їх заспокоіти. Єго оружиє і поживу забрали єму фальшівники гроший. Не позіставало єму нічого, як лиш гинути тут нужденно або дати ся вернувшим злодюгам зарізати, коли би ще застали єго живого.

Сонце в горі сховало ся поза грізні хмари і небавком полило ся з них як з коновки в дебру.

Від спраги тут би не згинув, бо вже за кілька хвиль почала вода збирати ся в розколинах і ямках між скалами.

Жан Мулен був чоловіком відважним, котрий не віддавав ся довго безхосенній розпуці. Передовсім мусів вишукати собі якесь місце, де хоч би лиш з тяжкою бідою міг схоронити ся. Повів знов очима довкола. Дебра мала вздовж може яких трийцять кроків, а ширина зміняла ся від кількох кроків аж до яких сто стіп. Вузке то місце не було таки зовсім не заросле; тут і там вирастали на скалах якісь корчі. По довшім шуканю відкрив він якусь вистаючу скалу, під котрою міг скулити ся і так схоронити ся від дощу. Тут пересидів він, аж дощ перестав падати, але при тім заєдно розглядав ся та роздумував, що робити в сім страшнім положеню.

Скоро лиш дощ настав, почав він дуже старанно оглядати свою вязницю. Високо у воздусі понад єго головою літав орел — лиш орел міг би видобути ся із сеі невідрадноі лапки.

Настала ніч, друга єго неволі. Скулившись під вистаючою скалою перележав він там дрожачи від студени і сумуючи. Голод і студінь не давали єму спати і лиш сонні мари, коли цілковита утома примкнула єму повіки, навіщали і мучили єго.

Сего рана нічого вже не було так страшного як докучливий голод. Тіло єго потребувало поживи, але звідки єі взяти? Хоч і як він шукав, в сій вязници не було нічого, що можна би було їсти. Ще раз напружив він всю силу волі і відпер від себе докучливий голод та покріпив ся як міг водою, котроі напив ся подостатком з природноі водойми в дебрі. Але

згадавши про „пристрастну ривалізацию“, вказуючи тим висловом на можливости в будуччині. Тим неперечно бажає бар. Еренталь зазначити, що й на Балкані дійде в найблизшім часі до розмеженя области інтересів на спірних обшарах, а тоді могла би Сербія жалувати, що не найшла би підпори в Австро-Угорщині.

В справі звістної історії з Лідвалем і Гурком в Росиї доносять з Петербурга, що з міліона пудів збіжа, які мав Лідваль доставити в нижненовгородскій губернії, доставив він доси лише 100.000 пудів. Московске бюро Лідваля доносить, що Лідваль перебуває хвилево недалеко Харкова, де закуповує збіже. Кождого дня висилає він до 300 вагонів збіжа. Ціни піднесли ся о 2 копійки на пуді. З Харківщини удасть ся Лідваль до Петербурга, аби станути перед слідчою комісиєю. Вислав він вже 1500 вагонів, а коли стан комунікациї буде користний, буде він міг закупити всї артикули поживи, до яких доставы зобовязав ся, ще в часї місяця грудня.

Новинки.

Львів, дня 12-го грудня 1906

— **Є. Е. н. Намістник** гр. Андрій Потоцкий вернув нинї в ночи з Відня до Львова.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краевий іменував канцелістів: Феликса Малецкого в Бібрці, Павла Вnука в висшім судї краевім у Львові, Зигм. Заблоцкого в судї краевім у Львові, Ів. Бокало в Коломиї, Ад. Кар. Кубіцкого в Добромили, Кар. Зелїньского в Бережанах, Стан. Вайнера в судї краевім у Львові, Ів. Шнайдера в Заліщиках, Йосифа Кістера в Мостисках, Руд. Левицкого в Підгайцях, Леоп. Кончиньского в Бережанах, Фр. Лацяка в Долинї, Стан. Войт. Циранського в Надвірнїй і Алекс. Галана в Долинї офіциялами канцелярийними в Х. кл. ранги в полишенем їх в дотеперішних місцях службових

— **Із Станиславова** доносять: З причини заметелї снїгової здержано загальний рух на коломийских зелїзницях льокальних, о скілько можна предвидїти, на три днї.

— **Дрібні вісти.** Доповняючий вибір одного члена Ради повітової з міста Коломиї розписаний на день 20 грудня с. р. — Михайло Сенек, 14-лїтний ученик II. кл. гімн. в Перемишли, втік з Перемишля до Львова, бо як каже, не увільнено его від оплати шкільної, а відтак мала ще й матїр приїхати та довідати ся о всім. У Львові волочив ся він, аж его арештувала полиция. — Помер бувший король Дагомею (в Африцї) Беганцін, славний свого часу зі своєї лютости і з того, що мав лиш жіноче войско (амазонки). Французи зловили его по довшій війнї з ним та взяли в неволю і держали его в місцевости Бліда в Альжірі, де він оногди помер.

— **Угорскі Василияни** вибрали по смерти о. Левканича, своїм протоігуменом о. Йоахима Гому, чоловіка ще молодого та енергічного. Першим дїлом нового протоігумена було упорядкованє монастирскої бібліотеки й архіву в Мункачеві, цїнного особливо для істориків угорскої Руси. Дальше заходить ся о. Гома около заведеня новіцияту і в тій цїли відкупив від правительства старий костел в Унґварі, де містив ся доси войсковий магазин, а з весною має приступити до его відновленя та уладження після руского обряду, як також до будови дому для новіцияту. — На сю цїль збирає о. Иоахім Гома добровільні датки, які належить слати на адресу: Joachim Homa, szt. Bazilrendi Aldozarnek, Munkacs Csernekhegy.

— **З Підгаєць.** Загальні збори філії „Просьвіти“ в Підгайцях відбудуть ся дня 17 грудня 1906 о год. $2^1/_2$ в комнатах тов. „Родини“. Всїх членів „Просьвіти“ з цїлого повіту просить ся о численну участь. — За видїл: *І. Навроцкий.*

— **Земля на парцеляцию.** В Олексичах, стрийского повіта, єсть до розпарцельованя 250 моргів корчунку і 180 моргів ліса. Віддаленє від Стрия 8 клм. Інтересовані зволять зголосити ся до місцевого пароха Омеляна Кордуби в Олексичах п. Гельзендорф-Комарів.

— **Перші загальні збори** „Сокільского Базару“ заповіджені на минувшу суботу, відбудуть ся аж в найблизшу суботу, дня 15 грудня о 7-ій годинї вечером в льокали „Сокола“ при ул. Рускій ч. 20. Задачою тих зборів буде одобрити і підписати новий статут „Сокільского Базару“, бо перший відкинув суд торговельний. Члени „Сокільского Базару“, які вложили уділи в цїлости або в части, і ті, що хочуть вступити в члени сего стоваришеня, зволять явити ся на сих зборах.

— **Про страшне убийство** в Вибранївцї, котрого допустив ся 28-лїтний господар Максим Гвоздзей на трох близьких свояках, доносять тепер що слїдує: Причиною і мотивом злочину був, як в многих случаях по селах, спір о ґрунт. Межи господарями з Вибранївки Максимом Гвоздзейом а Михайлом Ястшембским вели ся вже від многих лїт спори о ґрунт. Остаточно по многих процесах, третя інстанция порішила справу на некористь Гвоздзея, а в наслїдок того мусїв він перед кількома тиждfestивнями уступити ся з хати і займаного ґрунту. Від тої хвилї став Гвоздзей непримиримим ворогом свого свояка Ястшембского і его родини. В пятницю рано явив ся він несподївано в хатї Ястшембского, а заставши его самого, розпочав з ним сварку. Підчас тої сварки добув він з під кожуха сокиру і рубнув нею в голову Ястшембского з такою силою, що той в тій хвили повалив ся неживий на землю. В тій хвили надійшли до хати з поля матїр і жінка убитого, а побачивши Ястшембского в калюжи крови на земли, наробили крику, а тодї Гвоздзей з криком, що й они причиняли ся до его знищеня, кинув ся на них і тою самою сокирою зарубав на смерть. О злочинї тім повідомлено суд в Бібрцї, котрий делеґував судию слїдчого п. Ґельбера, а той арештував убийника, котрий признав ся до злочину. Арештований подав при протоколї, що допустив ся злочину під впливом жалю і ненависти до Ястшембских.

— **Намірене самоубийство.** Вчера вечером по 6 год. стрілив до себе з револьвера в самоубийчім намірі Казимир Кремер, дневгар гал. каси ощадности і писар нотарияльний, занятий в канцеляриї нотаря п. Доляйса при ул. Коперника ч. 32. Куля револьверова застрягла під самим серцем. Завізвана поготівля ратункова подала ему першої помочи і відставила до шпиталя. Причина самоубийства незвістна.

— **Др. Ляппоні,** помершний перед тижднем прибічний папский лїкар, належав в Римі до визначних і популярних личностий. Прибічним папским лїкарем став др. Ляппоні в 1888 р. за папи Льва XIII. Своїм тактовним поведенєм умів покійник здобути собі довіре у папи Льва XIII. а потім у Пия X. Завдяки свому становищу др. Ляппоні знав точно хід справ в Ватиканї, а дипльомати нераз засягали у него пояснень. Але Ляппоні умів задержати дискрецию і не надуживав свого становища. Кажуть, що коли говорено про безнастанне перебуванє папи в мурах Ватикану наслїдком задирки з італїяньским правительством, Ляппоні заявив, що се зовсїм не впливає лихо на здоровлє папи. Лев XIII. згодив ся на то орeчене, додаючи, що тим чином єсть звільнений від многих урядових церемоний. Ляппоні, селяньский син, родив ся в 1850 р., а лїкарский дипльом дістав на больоньскім університетї в 1875 р. Опісля працював над анатомією і патольоґією яко асистент славного професора анатомії Таруфія. В 1888 р. став він помічником папского лїкаря Чечарелія, а по его смерти в 1893 р. став его наслїдником. Его доходи не були великі. За 240 К місячної платнї мусїв він лїчити також цїлий папский двір. Ту пенсию назначено ще в давних часах і не змінено єї, хоч відносини на сьвітї змінили ся. Др. Ляппоні видав був недавно підручник п. з. „Гіпнотизм і спіритизм“.

— **Хитро обдумали, та не вдало ся.** З Будапешту доносять про таку історию, котру придумали якісь два хитрі дурисьвіти, котра їм однак не удала ся. До одного із найбільших там ювілерів прийшов сими днями перед полуднем, якийсь молодий, лїт около 30,

то вже знав він на певно, що скоро не знайде нинї якогось виходу, то его силам настане вже конець.

Ще раз обійшов він границї своєї вязницї, перешукуючи сим разом кождий корчик, кожду хоч би й маленьку щілину. Аж ось, коли він на найвузшім кінци дебри розігнув густі корчі терня, побачив він поза ними на земли кусень барвного сукна. Коли хотів его вдоймити, спостеріг, що земля его не пускає.

Детектив тягнув сильнїйше, але сукно не пускало ся, держало ся кріпко з якимсь більшим кусеним закопаним в земли.

— Дивна річ — сказав Мулен, в котрім нараз відозвав ся знову полїцийний урядник. — То нехибно кусень якогось войскового уніформу.

В тій хвили шибнула ему до голови страшна гадка. Він здоймив з земли якийсь острий камінь і почав ним корчево розпорпувати землю. Не довго порпав, як вже зачав добувати щораз більший кусень того сукна. Не було вже сумніву, він побачив передну часть кабата, а в кабатї було ще тїло того нещасливого, що его носив на собі.

— То поручник Жерард, той пропавший офіцир — шепнув Мулен сам до себе і зблїд як смерть та з дрожачими устами відступив ся на бік.

То страшне відкритє дало ему на якийсь час забути про своє власне, страшне положене. Але его почутє обовязку перемогло той страх, який був его взяв; він копав пильно дальше, аж побачив дїйстно трупа перед собою.

Осягнув цїль, яка привела его до Котре: вияснив, яка судьба постигла пропавшого! Поручник Жерард не жив, его убили, а хто, о тім не могло бути нїякого сумніву. О скілько взагалї можна було пояснити загадку его щезненя, стояло тепер вже ясно перед очима детектива: поблискуюче вікно приманило й Жерарда, слїдити за его причиною, котру він, як здає ся, брав також в звязи з пачкарями. Та й він осягнув цїль і зайшов до хати, вивідав ся може також глубше їх тайни, фальшівники гроший може его відкрили, застрілили і тут его сховали.

То річ певна, що він знав вже, де сховали трупа і хто були его убийники. Але що ему з того. Та й его кости будуть небавком трупішити тут в долинї побіч перших, щоби може й на віки нїхто їх не знайшов.

Довго стояв так молодий ще мужчина перед трупом тропутий глубоко. Але поволи вертали всї его гадки нараз. Чути було, як десь далеко шуміла вода, що звернула увагу на себе. Доки він ще був глубоко задуманий, здавало ся ему, що чує, як то ему в голові так шумить. Тепер же нараз переконав ся, що то був дїйстно якийсь шум, але не в его розпаленім мозку — він почав наслухувати і переконав ся, що той шум доходив до него з якоїсь розколини, котра отвирала ся недалеко трупа поза соснами.

То вода, або радше водоспад — сказав детектив сам до себе. Приложив ухо до землї — то десь недалеко від него спадає вода в глубину. Де перецпливає вода, там міг би може й чоловік перейти — то була его перша гадка.

Не надумуючись богато поліз він дальше вздовж вузкого каналу. На щастє не був він довгий За кілька хвиль зробило ся ясно перед очима повзаючого, а рівночасно з того каналу зробила ся трохи ширша печера.

Коли Мулен мав надію, що там покаже ся ему дорога до свободи, то помиляв ся. В тім місци де канал був найширший, так, що він міг там майже просто стояти, кінчив ся він нагло пропастию, що найменше яких пять метрів глубокою, місцем, котре відділяло ту гору від сусїдної. То правда, що там спадала вода але по другім боцї, а мала бистриця, яка зробила ся з дощу, спадала з гуком і шумом перед очами безнадійно стоячого в глубоку пропасть.

Мулен з розпуки закрив собі лице руками. Як би він міг перескочити через ту широку пропасть, то би виратував ся! По тамтім боцї піднимала ся гора зразу досить мірно а дальше в горі міг він скористати з водомиї, котра нахилена що найбільше до сорок степенів підходила аж до висоти гори.

(Конець буде).

елеґантно убраний пан і сказав єму що хоче купити такий самий брилянтовий диядем як той, котрий той ювілер доставив якійсь ґрафини К. Ювілер сказав на то, що такий сам диядем міг би доставити аж за кілька днів. На то відповідає той елеґантний пан: Шкода, бо я був би єго зараз забрав з собою. По сих словах хотів вже вийти, але ювілер боячись, щоби не стратити такого гостя, показав єму кілька подібних диядемів. Молодий пан зачав оглядати тоті диядеми, але они якось єму не сподобали ся — казав, що один брилянт трохи жовтавий. Тоді приніс ювілер збірку не оправлених ще брилянтів і молодий пан вибрав собі один брилянт до диядему.

Тимчасом увійшов до склепу якийсь старший панок, котрий побачивши молодого мужчину відозвав ся зараз до него: Як же я рад, Ваша Ексцеленциє, що стрітив ся з Вами і можу Вам тепер особисто подякувати за добродійство, яке ви зробили моїй родині. — Не ма за що, пане Сабо, — відповів на то молодий мужчина — то дрібничка, о котрій не варто говорити. Відтак звернув ся до ювілера і сказав: До пів до першої чекаю на диядем. Тепер іду до австрийскої делеґациї, прошу мені прислати туди диядем і рахунок. Тут моя карта.

А на карті було написано: Фелике ґраф Пеячевич де Вериче ц. і к. підкоморий. — Рума.

Ювілер казав свому помічникови вставити брилянт до одного диядему, написав рахунок на 20.000 корон і казав віднести до австрийскої Делеґациї. Тимчасом той старий панок, що перед тим був увійшов, купив перстень за 68 корон і при тій нагоді розповів ювілерови, що той молодий пан то молодший брат хорватского бана і вистарав ся для єго сина о посаду в Хорватиї. На кілька мінут перед пів до першої телеґрафував слуга ґрафа з Делеґациї, що диядему ще не принесено. На то відповів ювілер, що післанець єсть вже в дорозі і принесе.

Около першої години вернув помічник і розповів, що заніс диядем до австрийскої Делеґациї а там забрав єго слуга ґрафа та заніс до середини і вже не показав ся. Що тепер робити? Ювілер хотів якраз відослати помічника назад до Делеґациї, коли телефон єго закликав а там відозвав ся до него голос: Пан Пеячевич, австрийска Делеґация: Куди полетів ваш помічник, той дурак? Тепер не посилайте вже нікого, по засіданю сам прийду і заплачу. — Розмова телефоном на тім скінчила ся, але ювілер запитав тепер на головній стациї, звідки телефоновано до него. Єму відповіли, що зі стациї на двірци вехідної зелізниці. Ювілер пігнав зараз туди і на щасте застав пана ґрафа в ждальни I ої кляси, де він дожидав відходу найблизшого поїзду. Побачивши ювілера пан ґраф лиш поблід а відтак відозвав ся: Дивно мені, що мене підозріваєте. Маєте тут свій диядем і заждіть хвильку на мене; я іду по гроші. — Як пішов, то й на нинішний день. Показало ся, що молодий панок і той старий дібрали собі до спілки ще третого, слугу, і в повисший спосіб хотіли видурити брилянтовий диядем від ювілера, але штука їм не удала ся.

— **Телеґрафічна фотоґрафія.** Професор теоретичної фізики на монахійскім університеті др. Корн сконструував в послідних літах прилад, при якого помочи можна пересилати фотоґрафії телеґрафічно. Образ витворений тим приладом є дрібно точкований. Фотоґрафічну знимку чи малюнок пересилає ся на основі власности селена, що він після сили насьвітленя переводить ліпше або гірше електричність. Спершу ті фотоґрафії були замазані, тепер проф. Корн поліпшив свій винахід і продав патент на Францию редакциї париской „Illustration". Кілька ілюстрованих ґазет льондоньских також старає ся купити патент того винаходу на Анґлію. Видко з того, що винахід проф. Корна має практичну вартість.

— **Злодійский накорінок.** Вчера арештувала поліция на площи Голуховских малих жидиків: 10-літного Хаїма Фрідмана, 11-літного Дудя Келера, 10-літного Шию Брандеса і єго брата Якова, котрі вже завчасу забрали ся до злодійского промислу і очевидно знають ся на нім вже досить добре. Они в зухвалий спосіб отворили торбинку всідаючій до кінного трамваю п. Софії Кімель з Черновець і вкрали полярес, в котрім було 71 К 26 с. То видів якийсь робітник і показав злодіїв а поліция тоді їх арештувала; однак знайдено при них лиш 31 К, а де поділи прочі гроші, не хотіли признати ся.

Телеґрами.

Відень 12 грудня. Міністри рільництва і торговлї вернули до Відня.

Кольонїя 12 грудня. „Köln. Ztg." доносить з Танґера, що вість, мов би Райсулї оголосив відозву взиваючу до борби против християн, здаєсь потверджувати ся.

Париж 12 грудня. Монсіньор Монтаґіні, коли роблено ревізию в нунциятурі, протестував против законности ревізиї і зажадав, щоби єго протест вписано до протоколу та дано сатисфакцию. Комісия судова забрала численні документи, переважно в італіяньскій мові та письмо до кардинала Меррі дель Валь. Всї шафи і бюрка запечатано.

Варшава 12 грудня. Вчера допущено ся тут обманьства на шкоду скарбу державного. З фальшивим чеком відобрано з банку державного 45.000 рублів. — На основі вироку военного суду повішено вчера в цитадели 2 людий за напад на селянина.

Париж 12 грудня. Кроки підприняті против монс. Монтаґіні повістають в звязи з акциєю против о. Ґрокелю з церкви сьв. Петра за підбурюванє вірних. Против того сьвященика розведено слідство. Прокуратория уважає монс. Монтаґіні'го за співвинного.

Одеса 12 грудня. Всї робітники зелізничі оголосили вчера страйк. Набиранє збіжа в наслідок того зовсім здержано. Тутешні доми експортові повідомили своїх відбирателів заграничних, що зі взгляду на страйк не беруть на себе одвічальности за недодержане контрактів.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 11 грудня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·70 до 7·90; жито 5·85 до 6·05; овес 6·90 до 7·10; ячмінь пашний 6·30 до 6·60; ячмінь броварний 7·— до 7·60; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до варення 8·50 до 9·50; вика 5·60 до 5·80; бобик 6·— до 6·20; гречка —·— до —·—; кукуруда стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 60·—; конюшина біла 30·— до 45·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 21·— до 25·—.

Книжки для молодїжи.

видавництва руск. Тов-а педаґоґічного припоручені ц. к. Радою шк. краєвою.

Образкові без тексту для дїтий найнизшого степеня науки:

Ч. 100. Для розривки 1·20 К. — Ч. 99. Ах яке хороше 2 К. — Ч. 26. Наші зьвірята 80 сот.

Образкові з текстом для дїтий другого степеня науки:

Ч. 8. Зьвіринець 20 с. — Ч. 10. Забавки 20 с. — Ч. 11. Менажерия 20 с. — Ч. 96. Дітвора 1 К. — Ч. 97. Зьвірята домашні 80 с. — Ч. 98. Приятелї дїтий 1·20 К.

Ілюстровані для дїтий третого і четвертого степеня науки:

Ч. 60, 62, 69, 75, 76. Казки Андерсена бр. по 50 с., опр. по 70 с. — Ч. 63. Казки Брянчанінова бр. 30 с., опр. 44 сотиків. — Ч. 109. Робінсон велик. бр. 1·80 К, опр. 2·20 К. — Ч. 65. Мірон. Пригоди Дон Кіхота бр. 80 с., опр. 1·10 с. — Ч. 101. Ґете-Франко: Лис Микита бр. 1 К, опр. 1·30 с.

Книжки без образків для дїтий третого і четвертого степеня науки.

Ч. 50. Коротенький огляд руско-україньского письменьства, д-ра О. Макарушки. — Ч. 109. Робінзон великий бр. 1 К 50 с. опр. 1·80 К. — Ч. 1. Молитвенник нар. опр. 30 с, опр. в полотно 40 с. — Ч. 3. Китиця желань 3 розш. видане бр. 40 с, опр. 60 с. — Ч. 4. Читанка бр. 20 с. — Ч. 13. Т. Шевченко. Кобзар для дїтий 30 с. — Ч. 15. Юл. Верне. Подорож довкола землї бр. 1·20 К, опр. 1·50 К. — Ч. 29. Мальота. Без родини опр. 1·10 с. — Ч. 54. Т. Шевченко. Кобзар бр. 2 К, опр. 2 К 40 с, в полотні 2·70 с. — Ч. 71. Оповіданя для дїтий бр. 40 с, опр. 54 с. — Ч. 72. М. Коцюбиньский. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 73. О. Катренко. Оповіданя бр. 40 с, опр. 54 с. — 74. Василь В-р. Подорож до краю Ліліпутів бр. 50 с, опр. 64 с. — 77. А. Кримский. Перекладн бр. 40 с., опр. 54 с. — 82. Марта Борецка, іст. опов. бр. 40 с., опр. 60 с. — 84. Др. М. Пачовский. Народні думи з поясненями ч. I. 40 с., опр. 60 с. — 86. А. Толстой. Казки бр. 40 с., опр. 54 с. — 87. О. Кониський. Поеми бр. 30 с., опр. 44 с. — 88. Покарана лож. Комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.— 90. Дивні Пригоди Комаха Санґвіна ч. I. 48 с., опр. 70 с. — 91. Е. Ярошиньска. Перша книжочка для малих дівчат 20 с. — 94. Е Ярошиньска. Друга книжочка для м. дівчат 20 с., разом оправлені 54 с. — 92. Малий сьпіваник 20 с. — 93. Клавдия Лукашевич. Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 с. — 103. Анґлїйскі казки 24 с., опр. 38 с. — 104. Е. Ярошиньска. Повістки 24 с., опр. 90 с. — 106. Др. І. Франко. Абу Казимові капцї 60 с., опр. 90 с. — 108. Збиточник Ґумфрі, з анґлїйск. 70 с, опр. 1 К. — 111. Л. Глібів: Бойки 10 с. — Ч. III., IV., VI В. Чайченко: Комар, Грицько, Дума про княгиню Кобзаря по 10 с. — Ч. V., VII. Дніпрової Чайки: Казка про сонце та єго сина, Писанка по 10 с. — 112. Істория куска хліба бр. 50 с, опр. 64 с. — 115. В Джунґлях, брош. 50, опр. 64.

Книжки для молодїжи шкіл видїлових:

Ч. 89. М. Вовчок. Інститутка бр. 40 с., опр. 60 с. — 95 Шекспір в повістках бр. 30 с., опр. 60 с.

Замовляти можна в канцеляриї руского Тов. Педаґоґічного у Львові ул. Сикстуска 47 або в книгарні Товариства ім. Шевченка у Львові ул. Театральна ч. 1. Хто пришле гроші поперед, тому при замовленю книжок (в канцеляриї Товариства) на квоту 10 К висилає Товариство книжки оплатно, а від подвижки дає 10 прц. рабату. При замовленях низше 10 К (на инші книжки) треба дочислити оплату почтову.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).